

Слѣдъ това умоляватся почтени-тѣ читалища да прѣпратжтъ по този начинъ записани-тѣ пѣсни или приказници до Цариградско-то Читалище, кое-то не се съмнѣваме, че е драга воля ще да прибира тѣзи паметници и да ги доставя, гдѣ-то е нужно, за обнародваніе-то имъ. Тѣ штъ бжджтъ издадени въ една сбирка, коя-те ще носи заглавие:

„Трудъ на Български-шѣ Читалища.“

Отъ колко-то по-вѣче мѣста се испратжтъ такива материали, толко ще бжде по-добрѣ, но най-необходимо е да ся испратжтъ отъ слѣдующи-тѣ области непременно: отъ Силистренска-та областъ, отъ Русенска-та, Варненска-та, Търновска-та, Свиштовска-та (особно отъ Павликенски-тѣ села), Врачанска-та, Видинска-та, Нишска-та, Софійска-та, Самоковска-та, Кюстендилска-та, Пиротска-та, Велесска-та, Охридска-та, Прилепска-та, Воденска-та, Кукушска-та, Меничска-та, Чепина (особно отъ Помаци-тѣ); отъ Карловска-та, отъ Желѣзниченка-та, отъ Едренско, отъ Лозинградска-та и отъ нѣкое отъ Български-тѣ села около Цариградъ.

Б. ПРАВИЛА ЗА ОПИСВАШЕ СТАРИ-Тѣ ВЛЪГАРСКИ АИ РЖКОПИСИ.

Трѣбва да забѣлежимъ прво и прво, че за наша-та цѣль, т. е. за история-та на Българскій езикъ сж еднакво важни всякакви ржкописи, било църковни (като на примѣръ: евангелия, псалтире, минеи и пр.), било съ друго нѣкое поучително, богословско или свѣтско съдържаніе. Не е нужно да ся испрататъ сами-тѣ тѣзи ржкописи до едно мѣсто, както казахме за пѣсни-тѣ и приказки-тѣ. Умоляватся читалища-та да задлъжжтъ само нѣкои отъ членове-тѣ си да испитатъ и издиратъ, какви ржкописи се намѣрватъ въ областъ-та имъ (по църкви-тѣ, или по манастире, по училища-та, или въ частни ржцѣ), т. е. за история-та на езикъ-тъ ни и да ги опишжтъ, всяка една, по слѣдующій начинъ:

1. Гдѣ се намира описуема-та ржкопись, какво ѝ е съдържаніе-то: църковно, или богословско-поучително, или пакъ свѣтско нѣкое, и какво именно.

2. На что е писана: на пергаментъ или на книга; цѣла